

[Boligministeren.]

rytme her i dette land. Det gør jeg med en vis fornemmelse i baghovedet af de vilkår med hensyn til stabil byggerytme, som blev overladt mig et sted lige før jul; det være sagt i al venlighed.

Hr. Ingomar Petersen har jo svaret hr. Svend Jakobsen om skavankerne ved kontantlån, men jeg skal i øvrigt, så snart det udvalgsarbejde er gået videre, tillade mig over for boligudvalget i form af et notat at skitsere, hvilke muligheder der er, og hvilke besværligheder der er, og accepterer gerne, at vi nedsetter en arbejdsgruppe om de private andelsboligforeninger. Der eksisterer jo en redegørelse fra 1963, som vistnok trænger til at blive ført à jour med de nyeste oplysninger.

Jeg skal over for hr. Svend Jakobsen tilsige min medvirken til at fremkomme med en redegørelse om de såkaldte anpartslejligheder. Det har jo været nævnt i aviserne, uden at vi i grunden ved ret meget om, hvor stort et problem det er, og hvor stort et misbrug der er.

Jeg ved ikke, om jeg skulle føje denne bemærkning til fru Kirsten Jacobsens indlæg, at jeg selvfølgelig er ked af at høre, at boligministeren ikke kan se logikken i forslaget, men det må jeg jo forsøge at leve med. Dette forslag er imidlertid — det kan vel ingen komme uden om — et forsøg på at komme frem til sundere tilstande, hvor ansvaret i højere grad lægges på kommunerne, også med hensyn til de ledige lejligheder, vi desværre har i den almennyttige sektor; det bør man også have i erindring.

Jeg har lyst til i anledning af hr. Ingomar Petersens og andres indlæg at sige et par ord om mulighederne for at bygge de 25.000-30.000 parcelhuse. Hvis vi går statistikken tilbage, også temmelig langt tilbage, har det vist sig, at der her i landet er et marked for eller købere til et antal parcelhuse, der svarer til 25.000-30.000 på årsbasis. Så fik vi jo ulykkeligvis i to år bygget et antal parcelhuse, der kunne have slået til i tre, og jeg tror personlig, at vi er nødt til at have nogle af de huse, der i øjeblikket er usolgte, afsat, før vi kan skønne noget sikkert om, hvor langt byggeriet kommer ned i 1975, men at det da formodentlig vil være sådan,

at den nedgangslinje, vi har i øjeblikket, vil vende i løbet af en årrække.

Hr. Bendix efterlyser udvalget om parcelhusbeskatningen; jeg skal meddele, at det lovede tidspunkt var udgangen af januar, og det mener finansministeriet at kunne overholde.

Så blev der spurgt meget håndfast: hvilke foranstaltninger vil ministeren gribe til for at overholde de 40.000 boliger? Det er jo let sagt. Det var også meget lettere, hvis der var ønske om at bygge et antal boliger i Danmark, der er over 40.000, så kunne vi jo nok i boligministeriet finde på en eller form for regulering for at bringe det nogenlunde i nærheden af det tal, men jeg må minde om, at vi i boligforliget blev enige om en rimelig målsætning — sådan er det direkte ordvalg. Jeg skal selvfølgelig gøre, hvad jeg kan, for at vi kommer ud af den bølgedal, men bølgedalen er jo skabt af de ulyksalige forhold, som alle kender, og jeg har for et øjeblik siden sagt, at jeg mener, vi i hvert fald må afvente nogle måneder både for at se, om pilen vender, og for at se, om det vil være muligt ved samarbejde med alle parter at få finansieringen bragt i et bedre leje, end den er i øjeblikket.

Jeg har et par bemærkninger af generel art i anledning af hr. Henning Philipsens og for så vidt også i anledning af hr. Kaj Hansens udtalelser, hvor ordvalget fra hr. Henning Philipsen lød: det værste af det hele er de 8 pct., som nogle ene af alle skal betale.

Vi har i Danmark en stor og god almennyttig sektor. Det er vor måde at løse boligproblemet på for dem, der ikke kan gøre det alene, og der findes i fremsætteldestalen og i lovforslagene et materiale for, at vi i øjeblikket med gældende lovgivning har en støtte til 8.000, der summeret op uden at diskontere tilbage er 1,4 mia kr. for de 8.000, som bliver 1,12 mia kr., så vidt jeg husker, efter den nye lovgivning. Det er altså ikke rigtigt, når man siger, at vi ikke har en støtte til almennyttigt boligbyggeri i Danmark.

Så har vi oven over det en boligsikringslov, der i grove træk siger, at ingen i dette land med indtægter i den nederste ende kommer til at betale en husleje på over 18-22 pct. af egen indtægt. Jeg kan ikke